

Mándy Iván*

MÁKOS TÉSZTA

A vacsora fénypontja a mákos tészta. Ezt a pincér is érzi, aki szinte ünnepélyesen teszi Vaputa elé a teli tányért.

A zömök, széles vállú fiatalember elismerően bólint. Igen, ezt csak itt tudják, ebben a Nagyfuvaros utcai kisvendéglőben. Zsíros, puha, úgy előmlik a szádban. És a mákot se sajnálják, mint némely helyen. Például az Aggteleki utcában. Nagyítóval keresheted a mákszemet. Én igazán nem is akartam odamenni, csak a buta Feri... Merthogy szép a kasszíráló. Szép? Fogjuk rá. Gusztus dolga. Különben is, ha az ember vacsorázik, hát akkor a vacsora a fontos.

Vaputa hátradőlt. Megelégedetten körülnéz. Egész kellemes kis kerthelyiség. Ott szemben egy szerelmespár. Na, azok se sokat esznek. Inkább csokolódnak. Hisz az se rossz. De mindent a maga idejében. Majd ha végeztünk a vacsorával, meglátogatjuk az Elzát. Elmegyünk valami moziba. Egy jó vígjátékhoz. Megigazítja a nyakkendőjét. Igen, végre meg tudta venni ezt a nyakkendőt. Már olyan régen kinézte magának. Jól áll a fekete inghez. Ez a remek csíkos ruha is új ám! Hát új... no, Istenem... A Telekin vette tizenöt pengőért. Szó sincs róla, kicsit hosszú az ujjá, a térdé is fényes, de mindez nem számít a vastag csíkozás mellett. Még egy fehér sportsapkát is vettünk, és teljes az elegancia.

– Tyű, de tele lesz a gyomor ettől a tésztától! Tyű, barátom!

És akkor öt vörös ujjat pillant meg az abroszon.

Vaputa fölkapja a fejét.

Keskeny, bajuszos arc pillant rá a szalmakalap alól.

– Szép a ruhád, Vaputa. Milyen szövet? Szabad? – Megfogja a kabát hajtókáját. Elismerően csettint. – Zavarlak? – Leül. – Egy fröccsöt, pincér! Vacsoráztunk? Mákos tészta? Én is szeretem.

Vaputa mereven bólint. Keze homlokához ér. Nedves lesz. A túlsó oldalon megpillant két szürke ruhás férfit. Most kissé előrehajol, mintha mondani akarna valamit. Rándul egyet az arca.

A másik csöndesen iszik. Barátságos arcából két szigorú, szürke szem néz a fiúra. Újságot vesz elő.

– Komolyan mondom, már bele se merek nézni egy lapba. Tele gyilkossággal, betőrészel. Most is, itt van, ni! Micsoda agyafúrt fickók! Képzeld, fényes nappal kirámoltak egy ékszerüzletet!...

– Mit akar ezzel, Wagner úr?

A férfi lassú, kényelmes mozdulattal ölébe ereszti az újságot.

– Miért vizitek az öreg Steinerhez a holmikát? A mosodáshoz? A múltkor meglátogattam. Sajnos már nagyon későn volt, és az udvarról kellett kerülni. Nagyon udvariatlan ember. Képzeld, nem akart beengedni.

* A pályakezdő Mándy Iván két elfelejtett írása, a szakirodalom sem tartja számon őket. A két novella kötetben az év végén jelenik meg az Argumentum kiadásában; a kötetet Urbán László rendezte sajtó alá.

Vaputa ujjával köröket von az abroszon. Na, most sokáig nem fogja viselni ezt a pettyes nyakkendőt. Csak ne gyúrnék ott úgy össze a ruhát. Alig hordta még.

Wagner úr figyelmesen közelebb hajol.

– Most látom csak ezt a nyakkendőt.

– Ugye szép?

– Az biztos. Bár én nem szeretem az ilyen erős színeket. Induljunk?

– Egyszer úgylis kell...

Feláll. Pénzt kotor elő.

A detektív leinti.

– Majd én.

Fizet.

Aztán barátságosan Vaputába karol, és elindulnak.

Az Újság, 1941. július 22.

A KOSZTOLÁNYI

Péter újság után vadászott, mikor a tükör alatt meglátta...

Kissé oldalt dűlt, zsebre vágott kézzel. Finom, csúfondáros mosollyal nézett maga elé, mint aki roppant mulat valamin.

Péter közelebb lépett.

Igen, ugyanaz az arc, a diákosan homlokba hulló haj, a pertlivékony nyakkendő... Még a nézése is.

Péter nem ismerte, sosem látta Kosztolányit, de otthon volt egy képe. Azon is ugyanígy nézett, gúnyosan, oldalt hajtott fejjel. Ha nem tudná az ember, hogy már halott, igazán azt hinné...

Péter visszament az asztalához. Közben hátra-hátranézett.

– Mi az ? Mit nézel? – Péter elmosolyodott.

– Tudjátok, igazán furcsa.

– Mi furcsa?

– Ott ül.

– Kicsoda?

– A Kosztolányi. – Zavartan nevetett.

– Ugyan – legyintett egy barna képű jogász –, hiszen már meghalt. Kint voltam a temetésén...

– Persze, tudom, de mégis furcsa. Ugyanaz az arc. Még a nézése is...

– Hol ül?

– Ott a tükör alatt.

A jogász félig fölállt.

– Ejnye, egyszer egy kávéházban láttam Kosztolányit... így ült.

– Most újságot olvas.